ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Οἱ κόρες δύο διασημοτήτων ἀνέπτυξαν δική τους προσωπικότητα

Ἡ Βαλερί-Ἄνν ντ' Ἐσταὶν καὶ ἡ Καρολίνα τοῦ Μονακὸ

Ὑπὸ ΑΝΝΙΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΡΙΣΙ. Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1977 σὲ μία «κλειστὴ» πρές κόν φερανς στὸ Παλάτι τῶν Γκριμάλντι ἔγιναν γνωστοὶ οἱ ἀρραβῶνες τῆς πριγκιπίσσης Καρολίνας τοῦ Μονακὸ μὲ τὸν ἁπλό αὐτὸ κύριο Φιλὶπ Ζυνὸ ἐνῷ στὶς 18 Δεκεμβρίου ἰοῦ ἰδίου ἔτους, στὸ Παλέρμο, σὲ ἐπίσης στενὸ κύκλο, παντρευότανε ἡ κόρη τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας Βαλερὶ Ἄϊκ Ζισκὰρ ντ'

Ἡ πριγκήπισσα Καρολίνα τοῦ Μονακὸ θὰ παντρευτῆ ἕναν ἀστό, τὸν κ. Φιλὶπ Ζυνὸ

Ἐσταὶν παίρνοντας ἕναν ἐπίσης κοινὸ θνητὸ τὸν κ. Ζεράρ Μοντασσιέ.

Ἡ πριγκίπισσα Καρολὶν δὲν ἔχει ἀκόμη τελειώσει τὶς σπουδές της, ἐνῷ ἡ Βαλερὶν Ἄϊν ἔχοντας ἐργασθεῖ στὴν Κρατικὴ Γραμματεία τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ (ὅπου γνώρισε καὶ τὸν μέλλοντα σύζυγόν της) πέρασε ἐν συνεχείᾳ στὶς ἐκδόσεις Φαγιάρ, ὡς ὑπεύθυνος Τύπου.

«Δὲν βρίσκω γιατὶ δὲν πρέπει νὰ ἐργάζομαι καὶ ἐγὼ ὅπως ὅλος ὁ κόσμος» δήλωσε στοὺς δημοσιογράφους καὶ ὅταν τὴν ρώτησαν ἐὰν πρωτοβρῆκε ἐργασία «χάρις στὸν μπαμπᾶ -- Πρόεδρο» ἀπήντησε σταράτα, ὅτι ἀναμφισβήτητα, ὄχι διότι ὁ «μπαμπᾶς», θὰ εἶχε ἁπλούστατα ἀρνηθεῖ νὰ τὴν ...συστήση.

Ἐδῶ ἀκριβῶς εἶναι νομίζω, πάντοτε τὸ μεγαλύτερο πρόβλημα καὶ κάποτε ἴσως ψυχικὸ τραῦμα τῶν παιδιῶν διασήμων γονέων: ἀργοῦν ν' αὐτοβεβαιωθοῦν, πάσχοντας ἀπὸ τὸ γνωστὸν «σύνδρομον διασήμου γονέως» καὶ οἱ πιὸ σίγουρες ἀντιδράσεις εἶναι ἡ «ταυτοποίησις πρὸς τὸν διάσημο γονιό» ἢ ἡ ἀντίδρασις πρὸς ὅ,τι τὸν θυμίζει μέχρι τὴν ρῆξιν ἴσως καὶ κάποτε ἀκόμη τὸ μῖσος!

Τὸ πρόβλημα αὐτὸ εἶναι διαδεδομένο πολὺ στὴν σημερινὴ Κοινωνία. Τὸ μόνο ποὺ ἀλλάζει εἶναι ἁπλούστατα ὁ βαθμὸς φήμης τοῦ «διασήμου γονέως».

Σὲ μιὰ μικρὴ π.χ. πόλη, θὰ μποροῦσε νὰ θεωρηθῆ διάσημος ὁ τραγουδιστὴς ἑνὸς τοπικοῦ νυχτερινοῦ Κέντρου, ἐνῷ σ' ἕνα χωριὸ τὰ «διάσημα πρόσωπα», εἶναι ὁ δάσκαλος, ὁ παππᾶς, ὁ πρόεδρος. Τὸ πρόβλημα παραμένει τὸ ἴδιο: Τὸ παιδί «πετυχαίνει» μὲν πιὸ εὔκολα, ἀλλὰ δὲν γνωρίζει ἀκριβῶς ποῦ ἀρχίζει ἡ προσωπική του ἀξία καὶ ποῦ τὸ βοηθᾶ ἡ «αἴγλη τῆς διασημότητος».

Πιστεύω ὅτι γιὰ κάθε περίπτωση ἡ λύση εἶναι ἡ μόρφωση γενικὰ καὶ οὐσιαστικά, ἡ εἰδίκευση σ' ἕνα τελεῖως «διαφορετικὸ» κλάδο. «Ἐὰν ὅμως λόγοι συμφέροντος ὑποχρεώνουν καὶ τὸ ἴδιο τὸ παιδὶ νὰ διαλέξη τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατέρα (ἰατρικὴ) π.χ. ἢ νομικὰ γιὰ νὰ μὴν «χαθῆ ἡ πελατεία» παραλλήλως, ὅμως, (πέραν δηλ. ἀπὸ τὸν διοπορισμόν) νὰ φροντίση νὰ ὁλοκληρωθῆ καὶ ν' αὐτοβεβαιωθῆ ὡς αὐτούσια προσωπικότης σ' ἕνα ἄλλο τελεῖως ἐπίπεδο (καλὲς τέχνες, σπὸρ κ.λ.π.).

Χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ παράδειγμα τῆς Βαλερὶ Ἄνν διότι ἁπλούστατα τὴν στιγμὴ αὐτὴ ποὺ εἶναι τόσο ἀδέβαιο τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐκλογῶν τὸ μόνο βέβαιο καὶ οὐσιαστικὸ εἶναι ἡ σι-

Ἡ Βαλερί — Ἄνν ντ' Ἐσταίν, κόρη τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλίας ἀνεδείχθη χωρὶς τὴ βοήθεια τοῦ διάσημου πατέρα της

γουριά της, ἡ αὐτοβεβαιωμένη, καὶ ὁλοκληρωμένη προσωπικότητά της — εἴτε εἶναι ἡ κόρη τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, εἴτε εἶναι ἁπλῶς ἡ Κυρία Ζεράρ Μοντασσιέ.

Ἡ πραγματικὴ Βαλερί— Ἄνν ἔχει ὁπωσδήποτε σπουδάσει Πολιτικὲς Ἐπιστῆμες, ἔχει ἐργασθεῖ στὸ ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ καὶ ἐργάζεται ἀκόμη ὡς ὑπεύθυνος Τύπου τῶν ἐκδόσεων Φαγιάρ.

Ἡ σφραγίδα, ὅμως, τῆς προσωπικῆς της ἀξίας βρίσκεται, νομίζω, στὸ βιβλίο ποὺ ἔγραψε μὲ τὴν φίλη της Συλβὶ Πιέρρ — Μπροσσολέττ «Κουζίνα γιὰ Νέους».

Πιστεύω, ὅτι καμμιὰ φεμινίστρια ἐργαζόμενη δὲν περιφρονεῖ τὸ δελεαστικὸ ὅσο καὶ ἐνδιαφέρον «ἀντίδοτον» ποὺ προσφέρει, ἡ κουζίνα μὲ ὅλες τὶς εὐχάριστες εὐκαιρίες προσωπικῆς δημιουργίας (ἕνα ἐπιτυχημένο γλυκὸ ἢ μία δύσκολη συνταγὴ μὲ τὴν ἀπρόσμετρη χαρὰ τῆς ἐπιτυχίας, ἀπ' τὰ χέρια καὶ τὴν φαντασία μας!). Ἔστω ὰν ἀντίδρση, ἀκόμη πρὸς τὸ διάσημο «Μπαμπᾶ».

Τὸ βιβλίο αὐτὸ εἴτανε ἡ πρώτη πηγαία ἐκδήλωση μιᾶς σύγχρονης μὲν ἀλλὰ «ἁρμονικὰ φεμινίστριας» κοπέλλας. Συνεπῶς ἡ ἀπόδειξις μιᾶς ὁλοκληρωμένης προσωπικότητος.

Νομίζω ὅτι ἀκριβῶς ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς βρίσκεται πρῶτα ἀπ' ὅλα στὸ νὰ ἀγαπᾶ κανεὶς τὴν ἐργασία ποὺ κάνει καὶ δεύτερον νὰ μὴν «περιφρονῆ» ἀβασάνιστα καὶ ἐπιπόλαια τί, χίλιες δυὸ μικρὲς ἐπιτυχίες, ἵπως νὰ φκιάση, ἕνα ὡραῖο γλυκό, ἢ νὰ σκαλίση μόνος ἢ μόνη τὰ δέντρα τοῦ κήπου...

⁂

Ἡ Καρολὶν τοῦ Μονακὸ ἔχοντας ἐγκαταλείψει τὶς Πολιτικὲς Ἐπιστῆμες γιὰ τὴ Φιλοσοφία τὴν στιγμὴ αὐτὴ ἑτοιμάζεται γιὰ τὶς ἐξετάσεις καὶ τὸν γάμο — ὁ ὁποῖος ἔχει ὁρισθεῖ γιὰ τὸν προσεχῆ Ἰούνιο.

Εἴτε, ὅμως, γίνει αὐτὸς ὁ γάμος, εἴτε ὄχι, ἕνα εἶναι βέβαιο: ὅτι γιὰ τὴν νεαρὴ Καρολὶν θὰ χρειασθῆ πολὺ περισσότερη καλὴ διάθεσις νὰ «ἐπιτύχη» στὴν ζωή της ἔξω ἀπ' τὸ Παλάτι ἀπ' ὅση χρειάστηκε γιὰ τὴν Γκρέης Κέλλυ νὰ συνηθίση μέσα σ' αὐτό...

Πασίγνωστη ἤδη ἡθοποιός, τοῦ Ὄσκαρ, ἡ «διάσημη Μαμά» δὲν χρειάσθηκε σχεδὸν καμμιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ παίξη ἕνα νέο ἀκόμη ρόλο, τῆς πριγκιπίσσης τοῦ Μονακό—τόσο αὐθεντικά, ἐξ ἄλλου, «κομμένο στὰ μέτρα της».

Ἡ Καρολὶν ἔχοντας μεγαλώσει κυριολεκτικὰ μέσα σ' ἕνα Παλάτι, εἶχε πάντοτε τὴν εὐκαιρία, νὰ συναναστραφῆ μὲ κόσμο ἀναλόγου ἐπιπέδου καὶ νὰ συμπεριφερθῆ σὰν προσωπικό της ἀνάμεσα στὶς τόσες διάσημες προσωπικότητες ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὸ Μονακό. Ἐρχόμενη, ὅμως, στὸ Παρίσι, πολὺ σύντομα ἡ Καρολὶν ἀπέδειξε τὴν ἀποφασιστικὴ καὶ ἀνεξάρτητη προσωπικότητά της.

Συμπερασματικὰ μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι θυσίες καὶ κονφορμισμούς, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπιβάλλη στὰ νιάτα ὡς βίωμα, ἀλλὰ ὡς ἐλευθέρα ἐκλογὴ ἀπὸ μιὰ πολὺ ὁλοκληρωμένη προσωπικότητα τὴν ὁποίαν, συνήθως, ἀποκτᾶ κανεὶς μετὰ τὴν πρώτη ἐφηβεία. Ἡ ἐλεύθερη ἐκλογή, ἐξ ἄλλου, εἶναι καὶ ἡ μόνη πηγὴ εὐθύνης. Εἴτε οἱ γονεῖς μας ὑπῆρξαν διάσημοι, εἴτε, ἁπλῶς, κοινοὶ θνητοί...

ΑΝΝΙΤΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
Ἀσυρματίστρια Ε. Ν.

Πλήττει τὸν Νίξον παλαιὸς φίλος του

Νέο ἀποκαλυπτικὸ βιβλίο

ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ. Τὸ πρὸς ἔκδοσιν, ἀλλὰ ἤδη πολυσυζητούμενον ἐκ τῶν ἀποσπασμάτων τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν ἐφημερίδα «Οὐάσιγκτων Πόστ», καὶ τὸ περιοδικὸν «Νιούσγουικ» βιβλίον τοῦ Μπὸμπ Χάλδεμαν, εἶναι ἐν νέον σκληρὸν πλῆγμα κατὰ τοῦ ἐξαναγκασθέντος εἰς παραίτησιν προέδρου Ρίτσαρδ Νίξον. Διότι, εἰς τὸ βιβλίον του αὐτό, τὸ ὁποῖον φέρει τὸν τίτλον «Τὸ τέλος τῆς Ἐξουσίας» ὁ Χάλδεμαν, ὁ ἀποκαλούμενος κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐξουσίας τοῦ Νίξον «τὸ μανδρόσκυλον τοῦ Λευκοῦ Οἴκου» ἀπροκαλύπτως ἀπαρνεῖται τὸν παλαιὸν φίλον καὶ προστάτην του. Τὸ βιβλίον ἔγράφη εἰς τὰς φυλακάς, ὅπου ὁ Χάλδεμαν ἐκτίει ἀπὸ τοῦ 1975 βασείαν ποινὴν φυλακίσεως, διὰ τὴν ἀνάμιξίν του εἰς τὸ σκάνδαλον τοῦ Οὐώτεργκαίητ. Ἡ ποινή του ἐμείνθη πέρυσι, οὔτω ὁ Χάλδεμαν ἐλπίζει ὅτι τὸν προσεχῆ Ἰούνιον θὰ ἀποφυλακισθῆ.

Εἰς τὸ «Τέλος τῆς Ἐξουσίας» ὁ Χάλδεμαν δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ ἐπιβεβαιώνη τὴν τερατσίαν εὐθύνην τοῦ Νίξον εἰς τὸ τεράστιον σκάνδαλον, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐστοίχισε τὴν ἐξουσίαν. Διότι, κατὰ τὸν Χάλδεμαν, ὁ Νίξον ὁ ἴδιος εἶχε διατάξει τὴν διαρρῆξιν τῶν γραφείων τοῦ Δημοκρατικοῦ Κόμματος, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐγκατεστημένα εἰς Οὐώτεργκαίητ, μίαν πολυτελῆ πολυκατοικίαν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ Πότομακ. Σκοπὸς τῆς διαρρήξεως ἦτο ἡ ἐξέτασις ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα ἐξέθεταν δυσμενῶς τὸν Λῶρενς Ο' Μπράϊεν ἕνα στενὸν συνεργάτην τῶν Κέννεντυ καὶ τοῦ Προέδρου τοῦ Δημοκρατικοῦ Κόμματος. Ὁ Νίξον ἤλπιζε ὅτι τὰ ἔγγραφα ἐκεῖ νὰ θὰ περιεῖχαν στοιχεῖα τὰ ὁποῖα θὰ ἀπεδείκνυαν ὅτι τὸ Δημοκρατικὸν Κόμμα ἐχρηματοδοτεῖτο παρανόμως ὑπὸ τοῦ ἀποθανόντος ἤδη «τρελλοῦ ἑκατομμυριούχου» Χάουαρδ Χιούζ. Θὰ ἐχρησιμοποίει τὰ ἔγγραφα διὰ νὰ ἀπαντήση εἰς τοὺς Δημοκράτας εἰς τὴν ἐκστρατείαν τὴν ὁποίαν διεξῆγον κατὰ τοῦ Συντηρητικοῦ Κόμματος ἐξ ἀφορμῆς ὡρισμένων παρανόμων χρηματοδοτήσεων τὰς ὁποίας εἶχε δεχθῆ.

ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΣΙΣ

Κατὰ τὸν Μπὸμπ Χάλδεμαν, τὴν ὅλην διεύθυνσιν τῆς «ἐπιχειρήσεως Οὐώτεργκαίητ», ὁ Νίξον εἶχεν ἀναθέσει εἰς τὸν Τσάρλς Κάλσον, ἕνα ἄλλον στενὸν φίλον κα συνεργάτην του. Ἐν συνεχείᾳ διὰ νὰ παραπλανήση τὴν Δικαιοσύνην, ὁ ἴδιος ὁ Νίξον εἶχεν ἐπιχειρήσει νὰ «σβήση» ἀπὸ μίαν μαγνητοταινίαν ὡρισμένας φράσεις αἱ ὁποῖαι τὸν ἐξέθεταν ἰδιαιτέρως, ἐπειδή, ὅμως, δὲν τὸ κατώρθωνε («εἶναι» λέγει ὁ Χάλδεμαν, «ὁ πλέον ἀδέξιος ἄνθρωπος ποὺ ἔχω γνωρίσει»), τὴν ἐργασίαν ἀνέλαβεν ἡ πιστή του γραμματεὺς Ρόουζ Γούδς. Ἱκανοποιηθεὶς ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος, ὁ Νίξον ἐγκατέλειψε τὸ ἀρχικόν του σχέδιον νὰ καταστρέψη ὅλας τὰς μαγνητοταινίας, ἐπὶ τῶν ὁποίων κατέγραφεν ὅλας τὰς συνομιλίας του διότι γράφει ὁ Χάλδεμαν, «ἀδέξιος ὡς εἶναι, ἡ ἐργασία αὐτὴ θὰ ἐχρειάζετο δέκα ὁλόκληρα ἔτη διὰ νὰ γίνη».

Ὁ Χάλδεμαν, ὁ ὁποῖος δὲν διστάζει νὰ χαρακτηρίση τὸν ἄνθρωπον, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχε συνδέσει τὴν πολιτικήν του τύχην, ὡς «οὐτιδανὸν, μικροπρεπῆ καὶ ταπεινόν» δὲν φείδεται οὔτε τοῦ Χένρυ Κίσσινγκερ, ὁ ὁποῖος σημειωτέον, οὐδέποτε εἶχε γίνει πραγματικῶς δεκτὸς εἰς τὴν «συμμορίαν Νίξον». Κατὰ τὸν Χάλδεμαν ὁ Κίσσινγκερ, ὁ ὁποῖος «ἤθελε νὰ ἐμφανίζεται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ὡς ἱεραὶ καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ὡς περιστερά», ὑπῆρξεν ὑπεύθυνος διὰ πολλὰς παρανομίας, ἰδίως δέ, διὰ τὴν παρακολούθησιν τῶν τηλεφωνημάτων πολλῶν δημοσιογράφων.

ΑΓΝΩΣΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Πέραν ὅλων αὐτῶν τὸ βιβλίον τοῦ Χάλδεμαν ἀποκαλύπτει δύο ἄγνωστα ἕως τώρα ἱστορικὰ περιστατικά. Κατὰ τὸν παλαιὸν αὐτὸν διευθυντὴν τοῦ Λευκοῦ Οἴκου, χάρις εἰς τὸν Νίξον ἀπεφεύχθησαν δύο σοβαρώταται διεθνεῖς κρίσεις: ἡ μία τῶ 1969 ὅταν οἱ Σοβιετικοὶ ἐσφυγμομέτρησαν τοὺς Ἀμερικανοὺς προτείνοντες μίαν ἀπὸ κοινοῦ πυρηνικὴν ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Κίνας ἡ δὲ δευτέρα τῶ 1970, ὅταν ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις, μετὰ ἀπὸ μίαν αὐστηρὰν προειδοποίησιν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, παρηνάγκασε τὴν ἐγκαταστάσεως μιᾶς ναυτικῆς βάσεως εἰς τὴν Κοῖβαν. Εἶναι, βεβαίως, πολὺ νωρὶς διὰ νὰ ἀποφανθῆ κανεὶς ἐπὶ τοῦ ἀξιοπίστου τῶν ἀποκαλύψεων τοῦ Χάλδεμαν, δεδομένου μάλιστα, ὅτι αἱ ἐξωτερικαὶ ὑποθέσεις οὐδέποτε ὑπῆρξαν τομεὺς τῆς ἁρμοδιότητός του. Ὁ Κίσσινγκερ ἔσπευσε νὰ διαψεύση τὰ περὶ τῆς Σοβιετικῆς προτάσεως, εἶναι, ὅμως, γεγονὸς ὅτι μετὰ τὰ Σινο-Σοβιετικὰ ἐπεισόδια τοῦ 1969 εἰς τὸ Οὐσσούρι ἡ ΕΣΣΔ εἶχε κάμει πολλὰς προσπαθείας νὰ ἐξοικειώση τὴν διεθνῆ κοινὴν γνώμην εἰς τὴν ἰδέαν μιᾶς «χειρουργικῆς ἐπιχειρήσεως» κατὰ τοῦ πυρηνικοῦ δυναμικοῦ τῆς Κίνας.

ΚΛΕΙΔΙΑ Σ' ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ
ΕΠΙΣΚΕΥΑΙ ΑΝΑΠΤΗΡΩΝ ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ
ΠΑΝΤΟΣ ΤΥΠΟΥ
τοποθετοῦμε σοῦστες ἐξωθύρας
ΑΝ ΚΛΕΙΣΤΕΙΤΕ ΕΞΩ
Τηλεφωνήσατε 220-868
ΑΛΛΑΓΕΣ
ΣΥΝΔΥΑΣΜΩΝ
ΝΙΚ. ΣΚΟΝΔΡΑΣ
ΜΑΙΖΩΝΟΣ 70
Παραπλεύρως
ΜΟΥΣΤΑΚΗ

ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ ΑΠΟ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ο πόλεμος τῶν δύο φύλων ἀναζωογονεῖται στὶς ἡμέρες μας

Ἡ γυναῖκα δὲν ἔγινε εὐτυχέστερη μὲ τὴν «ἀπελευθέρωσή» της

«ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ» ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΡΩΜΗ. (Ἰδ. Ὑπ.). Οἱ ἐπιθέσεις καὶ οἱ διασμοὶ γυναικῶν ἔχουν αὐξηθεῖ στὴν Εὐρώπη καὶ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Ἡ ἀνεργία παίρνει διαστάσεις, ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερο θῦμα εἶναι ἡ γυναίκα: Δυσκολεύεται τώρα νὰ βρεῖ δουλειὰ καὶ πρώτη αὐτὴ ἀπολύουν ἀπὸ τὴ θέση της, ὅταν μία ἐπιχείρηση ἀποφασίσει νὰ μειώσει τὸ προσωπικό της.

«Παρουσιάζονται ἐμπόδια στὴ προσπάθεια τῶν γυναικῶν νὰ ἀποκτήσουν ἀνώτερη μόρφωση, καὶ νὰ καταλάβουν μία θέση ἀνάλογη μὲ τὰ προσόντα τους.

»Ἡ νομοθεσία γίνεται τώρα αὐστηρότερη, ἀλλὰ μόνο σὲ βάρος τῶν γυναικῶν. Ὁ φεμινισμὸς τῶν δικαστῶν, εἶναι πρᾶγμα ἄγνωστο. Γενικότερα ἀκόμη, ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ὑπεύθυνες θέσεις στὸν κρατικὸ μηχανισμὸ ἢ σὲ ἰδιωτικὲς ἐπιχειρήσεις, συμπεριφέρονται κατὰ τρόπο σκληρὸ καὶ ἄδικο ἀπέναντι στὴν γυναίκα.

Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά; Τὸ συμπέρασμα ἀπὸ μία ἔρευνα τῆς Ἰταλίδας δημοσιογράφου Λίνας Κολέττι, ποὺ δημοσιεύεται στὴν ἐπιθεώρηση «Ἐουροπέο» καὶ ποὺ ἐπιβεβαιώνεται καὶ ἀπὸ ἄλλες παρόμοιες ἔρευνες, σὲ ἄλλες χῶρες τῆς Εὐρώπης, εἶναι αὐτό:

—Τὸ ἀνδρικὸ φύλο ἀντεπιτίθεται ἐναντίον τῶν γυναικῶν καὶ μὲ κάθε τρόπο προσπαθεῖ νὰ ἐπανακτήσει τὴν παλαιά του κυριαρχία, μέσα στὴν κοινωνία καὶ στὴν οἰκογένεια.

ΓΙΑΤΙ ΟΛΑ ΑΥΤΑ;

Εἶναι μιὰ γενικὴ διαπίστωση, ποὺ θέτει καὶ ἕνα ἐρώτημα:

—Γιατὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπεισόδια καὶ περιστατικὰ σὲ βάρος τῆς γυναίκας, ποὺ πρέπει ἀσφαλῶς νὰ προκαλοῦν ἀνησυχίες; Γιατὶ αὐτὴ ἡ βία, σωματικὴ καὶ ψυχολογική, σέ ὅλα τὰ πεδία, ποὺ συνοδεύεται καὶ ὑπὸ μία ἀνάλογη ὑποστήριξη ἀπὸ μέρους τοῦ κράτους, τῶν δικαστηρίων, τῆς νομοθεσίας, τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τῶν οἰκονομικῶν, πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν παραγόντων τῆς χώρας; Γιατὶ σταμάτησε ἡ κίνηση γιὰ ἴσα δικαιώματα, ἴσες εὐκαιρίες καὶ στὴν γυναίκα καὶ γιατὶ τώρα ἄρχισε νὰ ἀναπτύσσεται, μία κίνηση πρὸς ἀντίθετη κατεύθυνση, γιὰ τὸν περιορισμὸ τῶν δικαιωμάτων της;

Χωρὶς ἀμφιβολία, ἡ ἐπίθεση αὐτὴ δὲν θὰ μείνει ἀναπάντητη, ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν γυναικῶν. Τὸ γυναικεῖο κίνημα τόσο στὴν Εὐρώπη, ὅσο καὶ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἀνασυντάσσει τὶς γραμμές του γιὰ νὰ προχωρήσει πρὸς νέους στόχους, μὲ διαφορετικὲς μεθόδους καὶ τρόπους δράσεως. Ταυτόχρονα κάνει τὸν ἀπολογισμὸ γιὰ τὶς κατακτήσεις τῆς τελευταίας δεκαετίας, ποὺ ἀνακαλοῦνται τώρα μὲ τὴν ἐπίθεση τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου.

Παρατηρεῖ σχετικά, ἡ Ἰταλίδα κοινωνιολόγος Λιέττα Τορναμπουόνι:

—Οἱ γυναῖκες δὲν ἦταν ποτὲ ἄλλοτε τόσο δυστυχισμένες ὅσο εἶναι σήμερα. Μπορεῖ νὰ εἶναι, πιὸ ἐλεύθερες, νὰ παίζουν σημαντικότερο πολιτικὸ ρόλο, νὰ γνωρίζουν καλύτερα τὴν ἀποστολή τους, ἀλλὰ ἀπὸ οἰκονομικὴ ἄποψη ἐξακολουθοῦν νὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸν ἄνδρα.

Οἱ γυναῖκες εἶναι πιὸ δυστυχισμένες σήμερα γιατὶ διαπιστώνουν μία ἀντίφαση ἀνάμεσα σέ ὅσα τοὺς ἀναγνωρίζουν στὴν θεωρία καὶ σὲ ὅσα συμβαίνουν στὴ πράξη.

Ὁ κοινωνιολόγος Φράνκα Φεραρότι, ἀναφέρει ὅτι ἡ νέα ἐπίθεση τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου κατὰ τῶν γυναικῶν εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ πατροπαράδοτη ἰσορροπία ἀνάμεσα στὸν ἄνδρα καὶ στὴν γυναίκα, ἔχει, κλονισθεῖ καὶ ὅτι τὸ ἄλλοτε ἰσχυρὸ φύλο ἔχει πλέον χάσει τὴ δύναμή του.

Καταλήγει ὁ Ἰταλὸς ἐπιστήμων:

—Ἡ πεῖρα διδάσκει ὅτι ὁποιαδήποτε ἐξουσία, ὁποιαδήποτε δικτατορία, ὁποιαδήποτε παράνομη ἀπολυταρχία νοιώσει τὴ δύναμή της κλονίζεται, γίνεται πιὸ σκληρή, πιὸ ἐπιθετική, πιὸ ἐκδικητική.

Η ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΒΙΑ

ΠΑΡΙΣΙ. «Δὲν ἀντέχω πιὰ τὴν κακομεταχείριση, τὶς βρισιές τὸ ξύλο. Δέν ἀνέχομαι νὰ εἶμαι σκλάβα τοῦ ἄνδρα μου. Θέλω νὰ ἀκούσω μιὰ γλυκειὰ κουβέντα, ἕνα τρυφερὸ λόγο. Ὁ ἄνδρας μου ὀρκίστηκε ὅτι θὰ μὲ σκοτώσει, ἂν τὸν ἐγκαταλείψω».

Ἡ γυναίκα ποὺ μιλᾶ μὲ τέτοια ἀπόγνωση γιὰ τὴν οἰκογενειακή της κατάσταση, εἶναι 20 χρονῶν καὶ μητέρα ἑνὸς βρέφους 4 μηνῶν. Σὰν καὶ αὐτή, ὑπάρχουν στὴ Γαλλία, ἑκατοντάδες γυναῖκες, θύματα τῆς βίας τοῦ συζύγου τους. Γιὰ τὴν προστασία αὐτῶν τῶν γυναικῶν ἱδρύθηκε στὸ παρισινὸ προάστιο τοῦ Κλισύ, ἕνα εἰδικὸ κέντρο περιθάλψεως, ποὺ θὰ ἀρχίσει νὰ λειτουργεῖ ἀπὸ τὸν Μάρτη. Στὸ κέντρο αὐτό, οἱ γυναῖκες — θύματα τῆς συζυγικῆς βίας θὰ βρίσκουν καταφύγιο μαζὶ μὲ τὰ παιδιά τους καὶ τὴ βοήθεια τοῦ προσωπικοῦ τοῦ κέντρου, στὴν ἀνεύρεση ἐργασίας καὶ στέγης.

«Σκοπός μας εἶναι νὰ προσφέρουμε σ' αὐτές τὶς γυναῖκες, μιὰ προσωρινὴ βοήθεια, διαρκείας λίγων μηνῶν, ἀλλὰ κυρίως, τὴ δυνατότητα νὰ ξεκινήσουν μιὰ νέα ζωή. Πρόθεσή μας εἶναι νὰ τὶς βοηθήσουμε νὰ ἀναλάβουν τὶς εὐθῦνες τους», λέει ἡ Ἀννί ντὲ Πιζάν, μιὰ ἀπὸ τὶς ὑπεύθυνες, τοῦ κέντρου τοῦ Κλισύ, τοῦ πρώτου στὸ εἶδος του, ποὺ ἱδρύεται στὴ Γαλλία.

Πιστεύεται, πάντως, ὅτι θὰ ἱδρυθοῦν παρόμοια κέντρα καὶ σέ ἄλλες γαλλικὲς πόλεις, γιὰ νὰ στεγάσουν προσωρινὰ τὶς γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ ἀπειλοῦνται ἀπὸ βάνανσους συζύγους.

ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΥΠΟΘΕΣΗ;

Παρὰ τὴν ἐξέλιξη τοῦ πολιτισμοῦ, ἀκόμα καὶ στὶς ἀνεπτυγμένες χῶρες, ὅπως π.χ. στὴ Γαλλία, στὴ Βρετανία καὶ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, τὸ φαινόμενο τῶν ἀνδρῶν ποὺ δέρνουν τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά τους, ἐξακολουθεῖ νὰ διαιωνίζεται. Σύμφωνα μὲ τοὺς ψυχολόγους, ὁ ἄνδρας «δέρνει» γιὰ νὰ ὑπογραμμίσει, τὴν «κατοχή» του πάνω στὴ γυναίκα, ἐκφράζοντας τὴν ἀνικανότητά του γιὰ ἀληθινὴ ἐπικοινωνία.

Ἡ συζυγικὴ βία εἶναι μιὰ ἰδιωτικὴ ὑπόθεση, ἢ ἕνα ἀδίκημα; Ὅταν ἀπὸ ἕνα διαμέρισμα οἱ γείτονες ἀκοῦν φωνὲς καὶ κλάματα, πρέπει νὰ ἐπεμβαίνουν, εἰδοποιώντας τὴν ἀστυνομία; Συνήθως, οἱ γείτονες σὲ τέτοιες περιπτώσεις, κάνουν ὅτι δὲν ἀκοῦν γιατὶ πιστεύουν ὅτι δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ ἀναμιγνύονται στὰ οἰκογενειακὰ ζητήματα τῶν ἄλλων.

«Νὰ δέρνεις τὴ γυναίκα σου, κάθε πρωΐ. Ἂν ἐσὺ δὲν ξέρεις τὸ γιατί, τὸ ξέρει ἐκείνη», λέει μιὰ γαλλικὴ παροιμία, ἀντικατοπτρίζοντας γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὴν ἀνδροκρατούμενη κοινωνία Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, πολλοὶ πιστεύουν ὅτι τὸ ξύλο εἶναι ἐκδίκηση πάθους καὶ ἀγάπης!

Ἀπὸ τὸ 1975, ἡ γαλλικὴ Ἕνωση γιὰ τὰ δικαιώματα τῆς γυναίκας, τῆς ὁποίας πρόεδρος εἶναι ἡ Σιμὸν Ντέ Μπωβουάρ, ἀποφάσισε νὰ ἱδρύσει ἕνα τηλεφωνικὸ κέντρο, γιὰ νὰ βοηθήσει, ἔστω καὶ μὲ συμβουλές, ὅσες γυναῖκες εἶναι θῦματα τῆς βίας τοῦ συζύγου τους. Ἀπὸ τότε, τὸ τηλέφωνο τοῦ κέντρου δὲν σταματᾶ νὰ χτυπᾶ. Ἀνακουφισμένες ἀπὸ τὴν ἰδέα, ὅτι καὶ ἄλλες γυναῖκες βρίσκονται στὴν ἴδια κατάσταση, ἔκπληκτες ποὺ δὲν τὶς ἀντιμετωπίζουν μὲ περιφρόνηση, οἱ γυναῖκες αὐτὲς ζητοῦν βοήθεια, μιὰ ἀπάντηση σέ ἐρωτήματα ποὺ τὶς βασανίζουν:

Πῶς νὰ χωρίσουν, ἐφ' ὅσον ἔχουν παιδιά, καὶ κανένα οἰκονομικὸ πόρο; Πῶς νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ σπίτι τους, χωρὶς νὰ θεωρηθοῦν ὑπεύθυνες «γιὰ ἐγκατάλειψη συζυγικῆς στέγης»; Πῶς νὰ ξεκινήσουν τὴ διαδικασία τοῦ διαζυγίου, χωρὶς νὰ προκαλέσουν τὴ μανία τοῦ συζύγου τους;

Εἶναι δύσκολο νὰ φανταστεῖ κανείς, πόσες γυναῖκες ὑποκύπτουν στὶς ἀπειλές τοῦ συζύγου ὅτι θὰ τοὺς πάρει τὰ παιδιά, ἂν τολμήσουν νὰ ζητήσουν διαζύγιο, πόσες γυναῖκες ποὺ ἀποφάσισαν νὰ «βάλουν μπροστὰ» τὸ